

Arrest

nr. 139 958 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkene beroept zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15 december 1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09 december 2009 en arrest 215.571 d.d. 05 oktober 2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 2.2 van de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 16 februari 2004 in België verblijft, vanaf zijn aankomst ten zeerste werk zou hebben gemaakt van zijn integratie in de Belgische samenleving, op heden behoorlijk Frans zou spreken, zou kunnen en willen voorzien in zijn eigen levensonderhoud, zicht op werk zou hebben, een grote vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafblad heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 17 februari 2004 diende betrokkene een asielaanvraag in, deze werd afgesloten op 17 juni 2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 10 maart 2004 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 4 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsheer van betrokkene stelt dat deze laatste zijn aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst India omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). In dit verband kunnen we opmerken dat er niet van betrokkene verwacht wordt dat hij zijn aanvraag vanuit India zou richten, hij is immers afkomstig uit Nigeria. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3

van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst-Nigeria-gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene stelt dat het onwenselijk is om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland aangezien dit werkelijk een trauma zou betekenen voor hem. Deze stelling wordt niet gestaafd en het blijft hier dus bij een loutere bewering die niet als buitengewone omstandigheid weerhouden kan worden.

De raadsheer van betrokkene vermeldt dat betrokkene op 17 september 2009 een aanvraag conform artikel 9bis indiende op grond van de nieuwe instructies maar dat door omstandigheden niet al de nodige documenten ingediend werden. Dit zou volgens de huidige raadsheer echter niet aan verzoeker persoonlijk dan wel aan zijn voormalige raadsheer te wijten zijn. Op 6 mei 2011 werd in aanvulling nog een kopie van het paspoort opgestuurd door de voormalige raadsheer van betrokkene. We merken hier echter op dat de aanvraag in kwestie reeds op datum van 16 november 2010 afgesloten werd met een onontvankelijkheidsbeslissing. Het feit dat bij de vorige aanvraag niet alle vereiste documenten gevoegd werden, doet niets af aan het feit dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij zich in bijzondere omstandigheden bevindt die hem verhinderen de huidige aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Bovendien kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hogere beroep" vormen tegen de afwijzing van de vorige aanvraag."

1.3. Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van V.D.H. L., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 17 juni 2004. Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 10 juli 2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 03 december 2012.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partij geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 7 mei 2013 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2012.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 3 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dient de exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij, niet onderzocht te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 beroept.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde bepalingen en beginselen, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en ‘*na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak*’. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waardoor zij verplicht is haar aanvraag te doen in het buitenland terwijl zij kan terugblikken op een onafgebroken verblijf sedert 2004, hetgeen in duizenden andere dossiers wel volstond om te kunnen worden geregulariseerd. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet aantoont waarin haar dossier verschilt van dat van deze andere duizenden dossiers. De bestreden beslissing bevat aldus, volgens de verzoekende partij, geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Vervolgens gaat de verzoekende partij opnieuw over tot een theoretisch betoog betreffende de bepalingen en beginselen waarvan zij de schending aanvoert en stelt tot slot dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de uitvoerige en op de aanvraag toegespitste motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.4. In de voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat elementen uit de hem voorgelegde aanvraag niet aantonen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijken zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij blijft steken in een louter algemeen en niet concreet onderbouwd betoog. De verzoekende partij wijst slechts op haar ononderbroken verblijf sedert 2004 wat in duizenden andere dossiers volgens haar wel volstond om te kunnen worden geregulariseerd, dat de bestreden beslissing niet aantoont waarin haar dossier verschilt van de andere duizenden dossiers zodat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht.

3.5.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij motiveerde met betrekking tot het verblijf van de verzoekende partij sedert 2004 in België en dit als volgt:

“Het feit dat betrokkene sinds 16 februari 2004 in België verblijft, vanaf zijn aankomst ten zeerste werk zou hebben gemaakt van zijn integratie in de Belgische samenleving, op heden behoorlijk Frans zou spreken, zou kunnen en willen voorzien in zijn eigen levensonderhoud, zicht op werk zou hebben, een grote vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

Aldus blijkt dat de verwerende partij met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen rekening heeft gehouden doch oordeelde dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die aantonen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De verzoekende partij betwist deze motieven niet met concrete argumenten.

3.5.2. Waar de verzoekende partij stelt dat in duizenden andere dossier een verblijf sinds 2004 volstond om te worden geregulariseerd, beperkt zij zich tot een loutere bewering. De verzoekende partij toont niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht geschonden is doordat de bestreden beslissing niet aantoont waarin haar dossier verschilt van de andere duizenden dossiers, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij dit element (duizenden dossiers waarin vreemdelingen geregulariseerd worden omwille van een ononderbroken verblijf sedert 2004) niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen onderzoek naar te hebben gevoerd of hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. Voorts wijst de Raad er op dat het aan de verzoekende partij zelf is om aan te tonen welke de elementen zijn die haar verhinderen de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Het komt aan de verwerende partij toe, om binnen zijn discretionaire bevoegdheid ter zake, deze elementen te beoordelen en indien zij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dit te motiveren, hetgeen de verwerende partij *in casu* gedaan heeft. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat haar ononderbroken verblijf sinds 2004 geen buitengewone omstandigheid is.

3.5.3. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gelet op haar ononderbroken verblijf in België sinds 2004, dient de Raad op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

3.6. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met

overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

3.8. De verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.9. Het enige middel is derhalve ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER